

Karel Mausser

Ko so nesli k žegnu ...

Kolač so mati v jerbas položili
in troje rdečih pirhov so dodali;
potem so nam, ki smo krog mize stali,
pomen vsega takole razložili.

Kolač je Kristus — v grobu zdaj počiva —
in rdeči pirhi kri so, ki je lila,
da svet bi grešni greha odrešila
in ga še zdaj iz dneva v dan umiva.

Še troje hrenovih je korenin dodala.
To so žebliji, ki so Boga pripeli
na križ. In ko so ga Judje kleli,
bridkó pod njim Marija je jokala.

Nazadnje gnjat so mati priložili
(in te otroci bili smo najbolj veseli).
Nato so prt velikonočni vzeli
in ga čez jerbas tiho pregnili.

Karel Mausser

Beganica

Ko sem prvičkrat nesel beganico v cerkev, sem hodil v drugi razred. Dotlej jo je nosil brat. Za slovesni dan sem se pripravljajl že teden prej. Nabral sem bršljana, da sem okrasil beganični vrh in še mačic sem nataknil med šibe. Brat mi je pomagal s svetom, da bi bila moja beganica najlepša.

O, dobro se še spominjam, kako sem oprezoval pri sošolcih, da bi videl, kako jim gre delo izpod rok. Beganice vseh so bile dokaj manjše od moje, toda po lepoti jo je prekašala beganica sosedovega Tončka. Bila je vsa okrašena s pisanimi trakovi, ki so se svedrasto spuščali prav tja do sredine. Takoj sem jih hotel imeti tudi jaz in ko je še brat prosil zame, mi je mati dala dinar, da sem jih kupil pri mizarju. In ko sem jih navezal med bršljan, se mi je zdelo, da tako lepe beganice še nisem videl v svojem življenju.

V soboto zvečer pa sem zaprosil mater za jabolka. Še nekaj jih je bilo v kašči in jaz sem dobro vedel, da jih hrani za mojo beganico.

Prinesla mi jih je v predpasniku in jih stresla na mizo. Dobro se še spomnim, da jih je bilo osem. Lepo rumena so bila in tako dehteča, da bi se jih bil takoj lotil, ko bi mi ne bila beganica venomer v mislih.

Nato sem vzel iglo za pletenje in vsako jabolko prebodel od peclja do muhe. Skozi luknjice sem potegnil vroico in tako napravil venec, ki sem ga privezal malo pod vrh beganice, da se je ta kar krivil.

Novo veselje mi je napravil brat, ki mi je dal štiri pomaranče. Teh si nisem upal preluknjati. Navezal jih je brat, ki je bil tega že vajen.

Na četrto nedeljo sem ponosno stopal v cerkev in od strani opazoval Petračevega Tineta, ki je šel s prazno beganico malo pred menoj.

In ko sem se ozrl na svojo, ki se je kar šibila pod težo, mi je nenadoma postalo čudno težko. Vedel sem, da ni dolgo, kar je Tinetu umrla mati in da oče zasluži komaj za najpotrebnejše. Bog ve, kako je Tine hrepenel, da bi mu oče prinesel iz mesta jabolk in pomaranč. Kako žalosten mora biti v srcu! Nekaj mi je branilo, da bi ga poklical in mu dal delež od svoje beganice. Trdo sem stopal za materjo in ko sva Tineta pustila zadaj, si nisem upal dvigniti oči, da bi se morda ne srečala s pogledi. Še pozdravil ga nisem.

Vso mašo mi je bil Tine v mislih, da niti moliti nisem mogel. Neprestano se mi je zdelo, da me gleda izza stebra, kjer se je bil ustavil, in me prosi. In v srcu mi je vstajalo usmiljenje.

»Revež je,« mi je prigovarjal mehak glas. »Daj mu od svojega!«

»Nikar!« je nekdo nasprotoval v meni. »Tvoja beganica je najlepša. Ne trgaj z nje.« Skušal sem moliti, pa zaradi razmišljenosti nisem mogel.

»Daj mu!«

»Nikar!«

»Daj mu!« je zaihtelo v meni.

Ko so orgle utihnile, sem se kakor v omotici rinil skozi vrata. Tine je šel za mano. Zunaj sem ga počakal in ko sva šla skupaj, se mi je zdelo, da mi postaja korak čedalje lažji.

Pri Tratnikovem kozolcu sva se ustavila.

Iz žepa sem potegnil nož in prerezal vroici. Jabolka so se usula po fleh. Tine je strmel in me ni razumel.

»Na, Tine! Vsak polovico.«

In sem mu porinil štiri jabolka v žep.

»Pa še dve pomaranči,« sem se mu nasmehnil.

Nekaj časa me je začudeno pogledoval, potem se je pa zasmejal, kakor se je znal le on.

Skupaj sva odšla domov. Beganici sva imela prazni, ker sva jabolka in pomaranči dala v žep. In ko sva se ločila, sva se domenila, da greva popoldne po zvončke.

